

Kahlans kreet ging niet alleen dwars door Richards ziel, hij schrok er ook verschrikkelijk van. Hij snapte het niet, kon zich niet herinneren dat hij was opgehangen in een ruimte vol gevilde lijken die ook aan hun polsen van het plafond hingen, maar het moest te maken hebben met een soort bezwering van de heksenmeester, Moravaska Michec. Bovendien deed het er niet eens toe wat er was gebeurd of hoe. Het enige wat telde, was wat er nu gebeurde.

Een vlugge blik naar links toonde Schalie, geboeid om de polsen, evenzo hangend aan een ketting van het plafond en met haar gezicht dezelfde kant op. Ze leek bewusteloos en kon dus geen hulp bieden.

Op dezelfde afstand rechts van hem, ook met haar gezicht die kant op, hing Kahlan in paniek te spartelen om wat er gebeurde, wat er op het punt stond te gebeuren. De geur van al die in een rasterpatroon hangende lijken was niet alleen miselijkmakend maar ook overweldigend.

Hoe hevig Kahlan ook spartelde, wat maakte dat haar pol-

sen des te harder gingen bloeden doordat de boeien in haar polsen sneden, Michec bleef haar huid stevig vasthouden, met zijn dikke duim aan de buitenkant en twee vingers in de gleuf die hij in haar hals had gekerfd om haar levend te gaan villen.

Richard herinnerde zich duidelijk dat Michec had gezegd dat hij de ruimte had bewerkt met een spreuk om hun gave te blokkeren. Dat moest de reden zijn waarom ze haar macht niet op hem had gebruikt. De gedachte dat Moravaska Michec Kahlan levend wilde, was meer dan Richard aankon. Hij probeerde zijn eigen gave aan te roepen, maar het voelde alsof er niets was. Hij voelde zich domweg leeg.

Zolang Michecs spreuk hun gave stremde, kon zijn gave geen uitkomst bieden.

Recht tegenover Richard hing Vika, net zo naakt als Kahlan, hulpeloos in de boeien met haar gezicht naar hem toe. Ondanks de ondraaglijke pijn van de snee die Michec in haar buik had gemaakt om een stuk van haar darmen naar buiten te trekken, en de Agiel die hij in de open wond had gestoken om de marteling nog erger te maken, was ze zichtbaar bezorgd om de marteling van die snoodaard te zien. Een snoodaard wiens eigendom zij eens was geweest.

‘Meester,’ riep Vika met een zwak stemmetje, maar een stemmetje dat Michec wel hoorde.

Geërgerd keek hij haar met een frons aan over zijn schouder, in de verwachting te weten waarom ze hem onderbrak.

‘Meester,’ wist Vika opnieuw uit te brengen met een bibberig stemmetje.

‘Wat moet je!’ schreeuwde hij van woede omdat hij werd onderbroken voor hij Kahlan levend kon gaan villen.

‘Ik wilde u waarschuwen. U begaat een ernstige vergissing.’

Het gezicht van de heksenmeester betrok, maar uit nieuwsgierigheid deed hij toch een stap achteruit, bij Kahlan vandaan. Hij veegde zijn bebloede vingers af aan zijn smerige gewaad en draaide zich om naar Vika. Zijn vierkante gezicht stond strak van het ongenoegen te worden weggeroepen van hetgeen hij zo graag met Kahlan wilde doen.

Richard zakte ineen in de boeien van opluchting omdat Vika hem had weten tegen te houden, zij het maar voor even. Kahlan hing stil en keek toe, zijn terugkomst vrezend.

Michec stapte dichterbij om Vika’s zwakke stem beter te kunnen horen. ‘Waarvoor dan wel?’

‘Meester, het is mijn plicht u te vertellen dat u een gevaarlijke fout hebt gemaakt.’

‘Welke fout?’ Toen ze niet meteen antwoord gaf, duwde hij haar Agiel een stukje dieper, waardoor ze naar adem snakte en haar hoofd achterovergooide. ‘Welke fout!’

Richard zag de spieren in haar benen verstrakken. Met opeengeklemd kaken hield ze even haar adem in om haar best te doen de verhevigde pijn van haar Agiel te verduren.

Hijgend liet Vika uiteindelijk het hoofd weer zakken. ‘Dezelfde fout als Darken Rahl. Dezelfde fout als Hannis Arc. Dezelfde fout als keizer Sulachan. Dezelfde fout als al die anderen.’

Kwaad om te horen dat hij zich ergens in had vergist, deed

Moravaska Michec een stap dichterbij en pakte haar Agiel beet, bewoog die heen en weer, liet hem rondjes draaien in de wond in haar buik, zodat ze het onwillekeurig uitschreeuwde en haar ogen van de pijn in haar hoofd omhoogdraaide. Ze hield het niet meer maar kon er ook niets tegen uitrichten. Haar benen trilden, haar voeten schokten. Het pijnigde Richard haar zo hulpeloos te zien.

Michec liet de Agiel los en pakte een van de draderige vlechten van zijn baard tussen een vieze duim en wijsvinger. Eén wenkbrauw vormde een boog boven een donker, boos oog. ‘Welke fout mag dat dan zijn?’

Haar spieren stonden als ijzeren kabels gespannen van de kwellung van de Agiel die uit de open wond stak. Uiteindelijk wist ze genoeg lucht te happen om te praten. ‘De fout... om Meester Rahl te onderschatten.’

Michec gebaarde geïrriteerd naar Richard. ‘Hij? Die is het niet eens waard om Meester Rahl te worden genoemd.’

‘Noem hem wat u wilt. Noem hem maar een doodordinaire bosbewoner als u wilt. Maar het is mijn plicht u, Meester, ervoor te waarschuwen dat u een fatale fout hebt gemaakt.’

‘Eerst heb ik hem onderschat, en nu heb ik een fatale fout gemaakt?’

Met van pijn trillende kin en terwijl de tranen over haar wangen stroomden, knikte Vika.

Michecs wenkbrauwen kwamen omlaag boven zijn wrede ogen. Hij maakte een weids gebaar met zijn arm. ‘En welke

fatale fout meen je dat ik heb gemaakt?’

Vika moest even zwijgen om haar pijn weg te slikken. ‘U hebt hem niet gedood toen u de kans had. Richard Rahl maakt de fout niet om zijn vijanden een lesje te willen leren. Hij houdt hen niet in leven om zich daarover te verkneukelen. Hij maakt hen gewoon dood.’

Ook al raadde ze Michec in feite aan hem te doden, Richard had er vertrouwen in dat Vika daar een goede reden voor had. Het was ter afleiding, om Michec tegen te houden voordat het te laat was en hij Kahlan levend begon te villen, ook al betekende het dat hij zijn schrikbarende toorn op haar zou richten. Richard vreesde voor Vika maar was buitengewoon dankbaar voor haar tussenkomst.

Vanuit zijn ooghoeken zag hij iets bewegen. Een snelle blik leerde hem dat Schalie eindelijk bij kennis was. In die snel uitgewisselde blik onderkenden ze beiden de uitzichtloosheid van hun situatie.

Michec bleef even naar de Mord-Sith staan kijken, alsof hij haar woorden overwoog, of mogelijk een andere kwelling om haar pijn te doen. Toen grinnikte hij kort, als een kuchje. De vlechten van zijn baard zwiepten als slangen met hem mee toen hij zich naar Richard omdraaide en even naar hem bleef kijken. Vette pieken haar in de kleur van peper en zout staken af tegen de lichtgroene gloed uit de glazen bollen langs de wanden. Michec maakte een wegwerpgebaar naar Richard en wendde zich weer tot Vika.

‘Ik waardeer de trouw waarmee je me wilt waarschuwen voor gevaar, maar jij onderschat mij. De beroemde, machtige Meester Rahl kan helemaal niets tegen mij uitrichten. Niemand ontsnapt aan het erewoord van een heksenmeester.’

‘Hij heeft zijn gave. Ik heb hem zien doden met zijn gave.’

Michecs spottende lach vervormde zijn lompe gelaatstreken. ‘Zijn gave? Die heb ik gestremd,’ – hij sloeg met een vuist op zijn opgezette borst – ‘net als jouw vermogen om je Agiel tegen mij te gebruiken, en het vermogen van de andere Mord-Sith, en de macht van de Biechtmoeder. Niemand kan in deze ruimte zijn macht gebruiken, behalve ik. Dus je ziet, je vergist je deerlijk. Hij vormt nu bepaald geen gevaar voor mij. Zijn bedenkelijke “macht” kan hem niet baten. Hij staat onder het decreet van het erewoord van een heks.’

‘Ik blijf erbij, Meester, u hebt een fatale fout gemaakt. U bent zo arrogant om hem te laten zien dat u superieur bent, en in die arrogantie hebt u uw kans laten lopen om hem te doden. Een nieuwe kans krijgt u niet.’

Michec wierp een blik vol onverholen haat op Richard. Langzaam overbrugde hij de afstand tot Vika, al die tijd naar Richard starend. Even hield hij halt om een blik op Kahlan te werpen, begerig naar wat was uitgesteld. Ze staaarde terug met afkeer en opstandigheid in haar ogen. Hij glimlachte, tevreden over die blik. Uiteindelijk bleef hij voor Richard staan en keek op naar zijn machteloze prooi.

‘Gevaarlijk, hè?’ Hij plantte zijn vuisten op zijn heupen en

keek minachtend omhoog naar Richard. ‘Misschien moest ik de goede raad van mijn trouwe Mord-Sith dan maar opvolgen en...’

Zo hard als hij kon trapte Richard de heksenmeester in het gezicht. Zijn laars raakte bot. Richard wist niet of het schedel of kaak was, maar Michec viel als een blok achterover, kwam met een smak neer op zijn rug en bleef roerloos liggen, languit op de vloer, zijn armen gespreid, zo te zien helemaal van de wereld.

Met gefronste wenkbrauwen van de inspanning wierp Vika dwars door haar pijn heen Richard een beverig glimlachje toe. ‘Nu hebt u weer even. Maak dat u wegkomt.’

‘Richard...’ zei Kahlan.

Hij volgde haar blik en zag de donkere gedaanten van het Vree behoedzaam uit de schaduwen van de hangende, ontvelde lijken stappen. Net als die lijken hing ook Richard hulpeloos aan boeien om zijn polsen. Die wezens zouden niet wachten tot Michec weer bijkwam en zijn werk met Kahlan afmaakte zodat ze haar konden krijgen. Die zouden nu de gelegenheid grijpen om te krijgen waarvoor ze gekomen waren – de baby’s in Kahlans buik.

Richard keek van de donkere, glinsterende gedaanten van het behoedzame Vree tussen de schaduwen en hangende lijken naar de languit bewusteloos liggende gestalte vlak voor hem op de vloer. Had hij zich tegen iets vast kunnen afzetten toen hij Michec tegen het hoofd had getrapt, dan zou hij hem misschien hebben kunnen doden. Hulpeloos hangend had hij zijn uiterste best gedaan. In ieder geval was de kolos voorlopig buiten westen.

Richard wist dat hij maar kort de tijd had voordat ofwel Michec bijkwam ofwel de Vreewezens besloten dat dit de kans was waarop ze wachtten.

Richard drukte zijn knieën tegen elkaar en strekte zijn benen voor zich uit, liet ze toen terugvallen. Dit herhaalde hij verscheidene malen zodat zijn hele lijf op en neer ging schommelen, en telkens bewoog hij zijn benen om hoger te komen. De ketting knarste protesterend waar de bovenste schakel kantelde in het dikke oog aan het plafond. Eenmaal hoog genoeg slingerend, zwaaide hij zijn benen naar rechts en draaide zijn lichaam mee

om die slingerbeweging om te zetten in een rotatie. Zwaaiend met zijn benen draaide hij zijn hele lichaam rond, steeds sneller slingerend om vaart op te bouwen.

Toen alle speling in de ketting was verdwenen en hij bleef draaien met zijn lijf, konden de schakels de spanning niet meer aan en schoven ze over elkaar heen. Hoe langer hij draaide, hoe verder de ketting kronkelde en hoe moeilijker het werd om te blijven roteren. Tijdens het draaien werd de druk van de boeien op zijn polsen steeds groter. De boeien sneden pijnlijk in zijn huid. Hij greep de ketting boven de boeien om wat van de druk van zijn polsen te halen en bleef draaien. De pijn negerend zwaaide Richard telkens weer met zijn benen om de ketting verder op te wikkelen in de hoop dat er iets mee zou geven. Intussen vormden de schakels steeds meer knopen.

Opeens werd de druk te groot en gaf de oogbout in het plafond een harde knal toen het roestige schroefdraad eindelijk zijn grip op het hout verbrak. Eenmaal in beweging gebracht begon de bout onder de kracht van de opgestroopte ketting langzaam los te draaien uit de houten balk. Doordat het schroefdraad zo oud en roestig was, gaf dat niet zomaar mee en was het lastig om de draaikracht erop te houden. Maar hoe moeilijk het ook ging, Richard kon er niet mee ophouden, want dan kreeg hij de bout nooit meer in beweging. Hij bleef maar zwaaien met zijn benen om de oogbout losser te draaien en durfde geen pauze te nemen uit angst dat die zich weer vast zou grijpen.

Michec lag nog steeds bewusteloos op de vloer maar kon elk moment bijkomen. Dat was van latere zorg. Met elke rotatie kon hij het Vree door de ruimte zien oprukken richting Kahlan. Met één harde mep van hun klauwen konden die wezens haar openrijten. Aan Kahlans snelle ademhaling kon hij merken dat ze zich bewust was van die onmiddellijke dreiging.

Plotsklaps brak de draaiende oogbout af. Richard viel op de vloer. Vlug krabbelde hij overeind terwijl enkele donkere gedaanten op Kahlan af gingen.

Hij greep de zware ketting in beide handen en liet die rond-draaien boven zijn hoofd. De voorste twee Vreewezens zagen dat hij nu vrij was en een dreiging vormden, dus wendden ze zich af van Kahlan en richtten zich op hem, klaar voor de aanval. Richard gaf de ketting een zwiep en liet hem neerkomen tegen het hoofd van de ene. De grote oogbout aan het uiteinde spleet de schedel, en het wezen sloeg tegen de grond.

Voordat de tweede bij hem was, liet hij de ketting weer zwaaien. Aangezien het tweede wezen dichterbij was gekomen, kon hij die niet op de kop raken met de oogbout. De ketting trof hem in de hals. De zware oogbout en de rest van de ketting vervolgden hun weg, en de ketting wikkelde zich tweemaal om de hals van het wezen. Onmiddellijk gaf Richard een ruk aan de ketting, voordat het Vreewezen die kon pakken of zijn evenwicht hervond. Hij trok zo hard dat zijn kop draaide en zijn nek brak. Net als de eerste viel de tweede dood neer voordat hij kon verdwijnen.

Opeens kwamen er meer Vreewezens op zowel hem als Kahlan af. Hij verkortte zijn greep op de ketting en ging ver genoeg voor haar staan, zodat hij haar niet per ongeluk kon raken terwijl hij bleef zwaaien met de ketting. De snelheid van de zware ketting was dodelijk. Hij legde de Vreewezens net zo snel neer als ze konden komen.

‘Schalie!’ riep Kahlan. ‘Doe iets om hem te helpen!’

‘Mijn gave doet het net zomin als de uwe,’ riep de tovenares terug. ‘Weet u nog? Michec heeft in deze ruimte onze macht geneutraliseerd.’

Richard wist dat er geen hulp kwam. Het was helemaal aan hem om een einde aan de dreiging te maken, of Kahlan was er geweest. Of ze waren er allemaal geweest.

Terwijl er massa’s Vreewezens gezamenlijk op hem af kwamen, wierp hij zich in de strijd. Zo hard als hij kon liet hij de ketting boven zijn hoofd draaien en sloeg ermee naar de wezens zodra ze dichtbij kwamen. De oogbout aan het uiteinde van de ketting vloog fluitend door de lucht. Bijna zo snel als hij er een neerlegde en een ander dichterbij kwam, liet hij de zware oogbout tegen diens schedel knallen. De meeste wezens minderden vaart en bleven buiten bereik. Andere dachten dat ze onder de ketting door konden duiken en bleven komen. Hij zag scherpe, witte tanden happen naar zijn gezicht. Hij ving de ketting op en sloeg hem dubbel zodat hij ermee kon meppen alsof het een knuppel was. Dat verdubbelde het gewicht van elke klap.

Toen hij het tegelijkertijd opnam tegen meerdere Vreewe-

zens, wist een ervan toch dichterbij te komen. Voordat het wezen zijn klauwen in hem kon slaan of hem in het gezicht kon bijten, wierp Richard een lus van de ketting over zijn kop en om zijn nek. Hij zette zijn knie tussen de schouderbladen van het wezen en gaf een ruk aan de ketting, met een schreeuw van de inspanning, tot hij voelde en hoorde dat de luchtpijp het begaf. Meteen daarop trapte hij een ander exemplaar van de lange, donkere wezens achteruit en liet de dubbelgeslagen ketting neerkomen op zijn kop.

Richard verloor zichzelf in een wereld van schijnbaar oneindige, bloedige strijd. Het ritme waarin hij te werk ging, veranderde in iets wat hij heel goed kende. Het werd de dans met de dood.

Hij doodde de wezens net zo snel als ze op hem af konden komen. Degene die ernstig gewond raakten en het konden, verdwenen terug naar hun eigen wereld. In Richards wereld schalden het gejang en gekrijs van de woedende en de stervende en gewonde wezens door de lucht. De vloer was glad van het bloed en de slijm van de dode wezens.

Hijgend van inspanning bleef Richard even staan en keek rond, op zoek naar meer vijanden, meer tegenstanders. Plots drong tot hem door dat er geen Vree meer overeind stond. Er lagen flink wat gedode wezens, vele ervan over elkaar heen. De laatste kreten leken nog na te galmen in zijn hoofd.

Hij rende terug naar de heksenmeester om hem met de ketting te wurgen voordat hij kon bijkomen.

Michec was verdwenen.